

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Timotheo Lectori. 218.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

είας σαρύεις· εἰ πίνω βύλοιο κα-
κείνας καὶ ἑαυτὸν τῷ πυρὸς ἀπαλλά-
ξαι, πολλοὶ σε Λάζαροι κυκλοῦσιν· εἰς
αὐτοὺς πλὴν φλόγα τῆς χρημάτων
ἐκτίναξον, καὶ μετ' αὐτῶν ἐκείσε
κληρονομίσεις ἀνάψυξιν.

Ζηνωνι πρεσβυτέρω. σιγ.

Εδέξάμεθα τὸ ἱμάτιον, καὶ χιτῶνα
πεπόμφαμένον, καὶ σοὶ πάνυ εὐχαιρή-
σαιμεν, τὸ ἐν ἡμῶν ἀπατήσαντι σιέ-
πασμα, ὅτι τὸν νόμον τῆς Βαπτιστῆς ἐ-
πληρώσαμεν, δύο χιτῶνας οὐκ ἔχο-
ντες· καὶ εἰ μὴ δόθειν τῷ χιτῶνι, ἀμ-
φοτέροι περὶ ἑαυτῶν χιτῶνας, ἐγὼ
θαλίπυρον, τῷ χιτῶνι, καὶ ἐκείνος τῷ
τριχίνῳ πλὴν γύμωνσι τιμῶν. εἰ δὲ καὶ
τούτων μέλλοις, ὡς τὰ πρῶτα ἀγίων τη-
ρεῖν, ἐμὲ μὴ εἰς σπόγγωσιν ἀθήσεις,
ἐλεγχον ἑμαυτῷ πλὴν συνείδησιν ἔχο-
ντα· πάλιν δὲ πέμψας, πάλιν ἀγνήσεις·
ἡμεῖς δὲ ἐδώσαμεν.

Τῷ αὐτῷ. σιγ.

Εἰ ἐλπίδι τῇ τὰ πάντα συνεχρό-
ση σοὺς τὰ πρῶτα ἐώραξας, καὶ
πίστει ἐτόλμησας τὰ ἡμῶν ὑπαρά-
ροντα, ὄναρο τῆς σωθέσεως, πολλὰ
κίς ἡμῶν ἀειτέλλον καὶ κοινωνῶν
ταῖς χρείαις ἡμῶν φιλοτίμως, καὶ εὐ-
ροῖς ἔλεος παρέκείσιν ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἡμέρᾳ.

Τιμοθέῳ ἀναγιώστῃ. σιγ.

Τῷ θεαπέσις Δανιὴλ ἡ ἀειβόητος
ὄρασις, πλὴν Αἰουαίων καὶ Μήδων καὶ
Μακεδόνων Βασιλείαν, ὡς μανουίδῃ καὶ
ἐξ εἰς ἐκάστην ἔθνος συντεταγμένην,
ἐπὶ καὶ θεῶν παρέκείσε· πλὴν μὴ ἄρ-
κτω, πλὴν δὲ λεάνῃ, πλὴν δὲ ἐτέρας
παρδάλει· πλὴν δὲ τετάρτῳ ὄρα-
σιν, ἡμέρον φοβερόν, καὶ ἀεισιτῶς ἐκ-
θαμβῶν ἔχουσαν, ὁδοῦσι σιδηροῖς ἡρ-

admodum & tibi plures cruciatus accu-
mulas. Quocirca si tibi cordi est, & illos, *Luc. 16.*
& teipsum igni eximere, multi te Lazari
circundant: In eos pecuniarum flammam
excute: & cum his illic refrigerationem ac
foliatium consequeris.

Zenoni Presbytero. 216.

Pallium accepimus: ac tunicam misi-
mus. Tibique ingentes gratias habemus,
qui indumentum vnum a nobis postula-
ris, quando quidem Baptista legem exple-
uimus, duas tunicas non habentes. Ac si-
quidem egenti cuiquam detur, bene atque *Luc. 3.*
commodè cum vitroque nostrum actum
fuerit: mecum nimirum qui nouo indu-
mento corpus foueam: cum illo autem,
qui pannosa tunica nuditati suæ consulat.
Sin autem hanc quoque, vt quorundam
sanctorum virorum suppellectilem seruat-
urus es, me quidem in summam mei diffi-
dentiam coniciēs, vt qui cōscientiæ meæ
testimonio conuincar: tu autem si rursum
ad nos miseris, rursumque postularis, haud-
quaquam tamen a nobis accipies.

Eidem. 217.

Si ea spe fretus, quæ omnia continet, ad
huiusmodi rem oculos coniecisti, ac fide
ea aggressus es, quæ modulum nostrum
superant, fruere sanè isto animi instituto,
sæpius nos vestiens, ac nobis ea, quæ opus
sunt, liberaliter atque copiosè impertiens.
Atque vtinam in die illa misericordiam a
Domino nanciscaris.

Timotheo Lectori. 218.

Diuini viri Danielis illa celebris atque *Daniel.*
hominum sermone peruulgata visio, Assy-
riorum, & Medorum, ac Macedonum re-
gnum, vt vniufmodi, atque ex vna quod-
que natione conflatum, vni belluæ com-
parauit, aliud nimirum vrsæ, aliud leonæ,
aliud pardo. Quarta autem visio, hoc est,
horrenda bellua, vt pote ingentem stuporè
afferens, ferreis dentibus septa, arcisque

vnguibus armata, deuorans & cōminuens & conculcans, nec ad vllius animantis similitudinem accedens, Romanorum Imperium perspicuè designabat, vtpote ex omnibus nationibus & tribubus compactum, omnique robore & gloria in seipso præditum. Neque enim vno nomine exprimendum vidit Propheta principatum illum, qui potentia suæ iugum in omnes extendit, atque Dominicæ incarnationis tempore in infinitum imperium processit.

Nilo. 219.

Exod.

Igni assas agni carnes edebant Hebræi, magnum diuinæ incarnationis mysterium per huiusmodi esum typicè adumbrantes, ac Dei agnum prædicentes, qui diuinæ essentia ignem, modo sermone omni præstantiore, cum ea carne connectit, quæ nunc à nobis editur, vitorumque remissionem affert.

Pelusiotis Monachis. 220.

Religiosæ vitæ certum argumentum haud est, Fratres, pallij ac promissæ barbæ ostentatio. Seccessionis Monasticæ cupiditas non est, in vrbibus ac tumultibus immoratio. Nemo Christi aruum fulcat, spinarum feracem voluptatem amplexans. Philosophiam consequi non potest, qui in verborum pugnis & concertationibus operam suam collocat. Per continentiam purgari non sustinet, qui ciborum suauitates ac delicias quærit. Quamobrem si legitime certare volumus, per habitum à fastu & ostentatione alienum, & monasticum otium, & tranquillitatis virtutem, quietisque custodiam, ac victus tenuitatem, bonum certamen certemus.

Isidoro Presbytero. 221.

1. Cor. 15.

Si mortui omnino non resurgunt, equid etiam nonnulli pro ipsis baptizantur? ait diuinus Apostolus, atque corporis naturam tam præclare cum animæ integritate

καμύρον, καὶ ὄνυξι χαλκῶς προσοπιλισμῶν, ἐσθ.ον καὶ λεπτιῶν καὶ χαταπαταῦ. ἔδ' ἐνὶ ζῶῳ ὁμοιωμένην τὴν ῥαμίαν ἔπι δὶ γλῶσσει ἔσημανεν. Ἐκ πάντων ἐθνῶν καὶ φυλῶν συντεταγμένην, καὶ πᾶσαι ἀλκήν καὶ δόξαν ἐν εἰαυτῇ κεκτημένην. οὐ γὰρ ἐνὶ ὀνόματι ἁποστασῆσαι ἐπέσχε τὴν ἔπι πάτας τὸν ζυγὸν τῆς κράτης ἐκτείνασαν, καὶ εἰς ἀπεραντοῦ βασιλείαν τῷ χριστῷ τῆς σαρκώσεως τῆς κυρίας προσκόψασαν.

Néila. 218.

Ὅτι πρὸς τὰ κρέα τῆς ἀμνοῦ ἡδίστου ἔβραῖοι, πικρῶς τὸ μέγα τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον σκιαγραφοῦντες. Ἐξ τῆς βρώσεως, καὶ τῶν ἀμνῶν τοῦ θεοῦ προσμαυθάνοντες, τὸ πῦρ τῆς θείας ἐσθίας σαρκὶ ἀφράστως συμπλέκοντες, τῆν ἡμῶν παρ' ἡμῶν ἐσθιομένην, καὶ τῆν ἀφροσύνην τῆς κακῶν ἐργαζομένην.

Τοῖς ἐν Πηλοσίᾳ μοναχοῖς. σκ.

Οὐκ ἔστι, ἀδελφοί, ἀσκήσεως πηλοσοφία, τριβῶνος καὶ ὑπὸ νηὸς ἠπίδαξις. Ἐκ ἔστι ἀναγκαστικῶς ἔπιθυμία, ἢ ἔν πόλεσι καὶ θυροῖς ἀνάφυρσις. Ἐδὲ τὴν χεῖρ τοῦ αἵλακα τέμνει. τὴν ἀκαθοφόρον ἀσπαζόμενος φιλοπάθειαν. οὐ δυνάται κειτορῶσαι φιλοσοφίαν, ὁ λογομαχίας προσεχόμενος. Ἐκ ἀπέχεται καθαρῆναι δι' ἐγκρατείας, ὁ βρωμάτων χαλλοῖς ζητῆς καὶ ἀβρότητας. εἰ τοῖνυ νομῆμας ἐθέλομεν ἀδελφῶν, καὶ χήματα ἀκόμπε, καὶ μονῆρει χολῆ, καὶ ἀπαθείας ἀρετῆ, καὶ ἡσιχίας φυλακῆ, καὶ λιτότητι τρυφῆς, τὸν ἀγῶνα τὸν χαλῶν ἀγωνισομεθα.

Isidoro Presbytero. 221.

Εἰ ὅλως νεκροὶ ἔσθ' ἐγείρονται, τί καὶ βαπτίζονται ἕως αὐτῶν ὁ θεὸς ἔφη Ἀπίστολος, τὴν τῶν σωμάτων φύσιν οὕτω χαλῶς συσκευνομένην τῷ τῆς ψυχῆς